

— „У войската етъ. Препукаха пушкитѣ и — ойде. Па мжжъ етъ, сестро. И за добро етъ война-ва, за слобода етъ.

„После дигна очи на молитва и тихо мълвѣше:

— „Господе, да ми го вратишъ мой Климе! Не сакамъ ти ништо, саде него да ми го вратишъ на животъ, Божинко!

„Не знамъ, какво стана съ менъ. Заговорихъ високо, щастливо:

— „Ще те чуе Богъ, сестро! Той е великъ: ще те чуе и ще ти го опази, миличка!

„И може би, защото не си вѣрвахъ, хванахъ я за раменетѣ и ѝ викнахъ:

— „Да ми вѣрвашъ! Климе ще ти се върне, сърцето ми го казва!“

Жена ми е корава: ние вече живѣемъ четвъртъ вѣкъ заедно и не винаги сме си дояждали. А сега тя плачеше. И продължи да разказва:

— „Ти не би могълъ да си представишъ какъ отчаяно се вторачи тя въ менъ. — Направи такива очи, съвсемъ странни: сякашъ презъ тѣхъ ме загледа човѣкъ отъ преди хиляди години. . . И тоя човѣкъ не вѣрваше на вѣковетѣ, на живота, на нищо! Азъ почувствувахъ, че трѣбва да възвърна вѣрата на тази майка, че трѣбва да я излъжа, трѣбва да съумѣя. И ѝ заговорихъ презъ смѣхъ:

„Ти си се заслѣпила отъ скръбъ, сестро! Но Климе ще се върне. Тѣ ще се върнатъ вече: войната се свършва.

„Ето, това. . . това нѣма да забравя: какъ се преобрази лицето ѝ! Тя зина, очитѣ ѝ — голѣмитѣ ѝ оживѣни очи — го затърсиха, сграбчи си тя детето, — ще скочи да го посрещне, да отърчи: той е, може би, вече предъ прага!

„После плесна съ две рѣце лицето си и викна:

— „Златни ти уста, сестро! Златни ти уста, госпожо!“